

[Tørnæs]

tryk for obstruktion, udtryk for, at man ønsker at sløre den kendsgerning, at socialdemokratiet ikke ønsker at medvirke til, at langtidsledige kan få et reelt uddannelses tilbud for at få brudt ledigheden.

Så stillede jeg i mit første indlæg et par konkrete spørgsmål til hr. Lykketoft, og jeg vil gerne, hvis det ellers interesserer hr. Svend Auken, gentage spørgsmålene. Han kan måske svare på dem, for desværre kunne hr. Lykketoft ikke.

Forholder det sig ikke sådan, at hvis S-planen blev gennemført, så ville den betyde et reallønssald på mellem 10 og 11 pct. frem til 1989? Jeg er for så vidt også interesseret i at høre, om hr. Svend Auken deler den tidligere skatteministers opfattelse, at det ikke ville være nødvendigt at udskrive 15 mia kr. ekstra i skat, dersom S-planen blev gennemført.

Gert Petersen (SF):

Først et par ord til den vittige statsminister. Han syntes, det var utrolig morsomt – og det gjorde hans tilhængere i salen også – at SF ikke under den forrige regering kunne have foreslået en dagsorden, hvori der havde stået, at der er uændret det samme antal arbejdsløse nu, som der var for tre år siden.

For det første er det ikke rigtigt. Det er simpelt hen forkert. Hvis vi havde foreslået en sådan dagsorden i 1979, havde vi måttet konstatere, at der ikke var så mange arbejdsløse, som der havde været tre år tidligere, hr. statsminister. Der var et ganske betydeligt fald under den forrige regering.

For det andet var det, der skete, at i 1980 begyndte arbejdsløsheden at stige igen helt katastrofalt. Den steg i 1980 og 1981, og så nåede vi i 1982 det højeste antal arbejdsløse, Danmark har haft siden anden verdenskrig. Og det, vi konstaterer nu, er, at tre år efter ligger vi stadig væk på niveauet fra 1982, altså fra dengang man nåede det højeste antal arbejdsløse, Danmark indtil da havde haft siden anden verdenskrig. Jeg synes, det er grove løjer, at statsministeren gør sig morsom i den anledning. Det vil man sikkert kvittere for fra de 250.000 arbejdsløse, og jeg tror også fra mange andre hundrede tusinde rundt omkring.

Det er da rigtigt, at i mellemtiden har arbejdsløshedstallet været endnu højere, det

har vel været oppe på 270.000–280.000, men sagen er altså den, at det katastrofale tal, som var der i 1982, i regeringens første år, er man ikke kommet ned under, og det tal var og er katastrofalt. Det er det, vi har ønsket at påvise med vor dagsordenstekst, og det er det, statsministeren vil bortvejre indtrykket af med sine vittige bemærkninger, hilst med latter af det borgerlige flertal. Men det kan vel ikke undre nogen.

Så hørte jeg en række af de borgerlige ordførere fortælle, at nu var sindene faldet til ro rundt omkring, og statsministeren sagde også, at nu er der faldet ro over feltet i forbindelse med overenskomstsituationen osv. Jeg tror, at hvis man går ud på arbejdsmarkedet, vil man opdage, at der er masser af små og store stridigheder og knubbede ord rundt omkring. Der er bl.a. en større konflikt på bryggerierne. Den troede jeg faktisk man havde opdaget, men det har man måske ikke. Vi får også meldinger om en lang, lang række andre situationer, som ikke varer længe, men hvor der er kraftig uenighed mellem virksomhed og lønarbejdere om løn osv., og ofte lykkes det at klare problemerne og komme igennem, som man siger, med nogle krav, i andre tilfælde lykkes det ikke.

Det helt afgørende er, at man skal ikke bilde sig ind, at det er overstået. Modstanden mod regeringsflertallets holdninger og linje har givetvis antaget en mere politisk karakter, end tilfældet var i dagene under overenskomstindgrebet, men jeg kan garantere for, at modstanden eksisterer, og at den er tiltagende.

Jeg hørte nogle ordførere bruge udtrykket »venstrefløjens demonstrationer« osv. Jeg tror ikke, at venstrefløjen alene ville have været i stand til at stable de demonstrationer på benene, som fandt sted i indgrebsdagene, ikke bare i København, men også rundt omkring i provinsbyer, hvor det i nogle tilfælde i jyske provinsbyer blev de største demonstrationer, man havde set siden 1945. Det vil sige, at ganske almindelige danskere, som ikke i almindelighed er synderlig revolutionære – det vil jeg ikke et sekund påstå – har følt anledning til at demonstrere modstand mod denne regerings politik, og den modstand lever stadig væk, det kan jeg godt garantere for. Jeg husker, at dengang var der også nogle ordførere, der stod heroppe og sagde, at det betyder ikke noget særligt, og